10/11/2021

Αρχιερατική Ιερά Αγρυπνία για τον Όσιο Αρσένιο τον Καππαδόκη στη Νάουσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Αρχιερατική Ιερά Αγρυπνία προς τιμήν του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκου τελέστηκε το βράδυ της Τρίτης, 9ης Νοεμβρίου, στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ναούσης.

Στην Ιερά Αγρυπνία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο οποίος στο τέλος ευχήθηκε πατρικώς στον εορτάζοντα Γραμματέα της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας και Αρχιερατικό Επίτροπο Ειρηνουπόλεως Αρχιμ. Αρσένιο Χαλδαιόπουλο, προϊστάμενο του ως άνω

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Στην διάρκεια της Ιεράς Αγρυπνίας τέθηκε σε προσκύνηση τεμάχιο Ιερού Λειψάνου του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκου, το οποίο φυλάσσεται στον Ιερό Ναό.

Στο τέλος **ο προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αρχιμ. Αρσένιος Χαλδαιόπουλος παρέδωσε στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας κ. Παντελεήμονα, εμπνευστή και πρωτεργάτη του Ιδρύματος «Μητροπολιτικό Κέντρο Πολιτισμού ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ», το πρώτο μετάλλιο της Παντανάσσης, το οποίο κατασκευάστηκε από το Ίδρυμα προκειμένου να τιμώνται οι δωρητές και ευεργέτες του Ιδρύματος και όσοι έχουν προσφέρει στην τοπική κοινωνία και εκκλησία.**

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Βίον ἔνθεον, καλῶς ἀνύσας, σκεῦος τίμιον τοῦ Παρακλήτου, ἀνε---δεί-χθης, θεοφόρε Ἀρ-σέ-νιε».

Χθές ἡ Ἐκκλησία μας ἑόρτασε τή μνήμη τοῦ ἁγίου Νε-κταρίου, ἑνός ἁγίου πού χαρακτηρίσθηκε ὡς «ὁ ἅγιος τοῦ αἰῶνος μας», διότι ὁ ἅγιος Νε-κτάριος εἶ-ναι ἕνας ἅγι-ος πού ἔζησε στίς ἡμέρες τῶν πατέ-ρων μας, πού πα-ρακολού-θησε τίς ἀ-γω-νίες τους, πού συμ-μερίσθηκε τούς ἀγῶνες καί τίς δυσκολίες τους καί βάδισε μαζί τους στά μονοπά-τια τῆς ἱστορίας τοῦ Γέ-νους μας, καθώς καί ὁ ἴδιος καταγόταν ἀπό τήν **Ἀνατολική Θράκη** καί **εἶχε γεννηθεῖ στή Σηλυβρία**.

Καί ἀπόψε ἀγρυπνήσαμε τιμώ-ντας τή μνή-μη ἑνός ἄλλου ἁγί-ου, συγχρό-νου τοῦ ἁγί-ου Νεκταρίου, πού εἶ-ναι σάρκα ἀπό τή σάρ-κα τῆς ἁγιοτόκου Καπ-πα-δοκίας, τόν ἅγιο δηλαδή Ἀρσένιο τόν Καππαδόκη, πού εἶναι οἰκεῖ-ος ὄχι μόνο τῆς πίστεως ἀλλά καί τῆς πατέρων μας· πού εἶναι οἰκεῖος τοῦ Θεοῦ καί ταυτόχρονα καί δικός μας.

Γεννήθηκε στή γῆ τῶν μεγάλων πατέρων, στή γῆ τῶν ὁσίων καί τῶν ἀσκητῶν, καί ἀκο-λούθησε τόν δικό τους δρόμο. Ἀφιερώθη-κε ἀπό τά νεα-νικά του χρό-νια στόν Χριστό καί ἀκολούθησε τή στενή καί τε-θλιμ-μένη ὁδό τῆς μοναχικῆς πολι-τεί-ας.

Ὅμως αὐτή ἡ ὁδός δέν ἦταν ἡ πιό στενή καί ἡ πιό τεθλιμμένη πού ἐπρό-κει-το νά βαδί-σει ὁ ἅγιος. Οἱ ἱστορικές συγκυρίες εἶχαν ἑτοι-μά---σει καί σέ ἐκεῖ-νον καί σέ ὅλον τόν ἑλλη-νισμό τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μιάν ἄλλη, πιό στενή καί πιό δύσκολη ὁδό, **τήν ὁδό τοῦ ξερριζω-μοῦ ἀπό τήν πατρώα γῆ, τήν ὁδό τῆς προσ-φυγιᾶς.**

Κι αὐτήν τήν βάδισε ὁ ἅγιος Ἀρ-σέ-νιος συνο-δεύοντας τούς συμπα-τριῶ-τες του σάν πα-τέ-ρας καί διδά-σκαλός τους, σάν φύλακας ἄγ-γε-λος πού τούς ἐνί-σχυε σέ αὐτόν τόν δύσκολο δρόμο, σέ αὐτές τίς τρα-γι-κές στιγμές τῆς ζωῆς τους, καί ὑπέ-φερε μαζί τους σέ ὅλο τό μακρύ καί κουραστικό ταξί-δι ἀπό τήν Καπ-πα-δοκία μέ-χρι τήν Κέρκυ-ρα. Ταλαιπωρημένος ἀπό τίς κακου-χίες ἐκοι-μή-θη λίγο καιρό μετά τήν ἐγ-κατάστασή τους στό νησί, στίς 10 Νοεμ-βρίου τοῦ 1924, ἐνῶ εἶχε ἤδη λά-βει ἀπό τόν Θεό τήν πληροφορία τοῦ θανά-του του.

Ἡ κοίμησή του ἔκανε τούς συμ-πα-τριῶτες του καί ὅλους ἐκείνους πού τόν γνώριζαν καί πο-ρεύ-θηκαν μαζί του τόν δρόμο τῆς προσφυγιᾶς καί ἔζησαν ἀπό κο-ντά τήν ἀγά-πη του καί τά θαύματά του νά αἰ-σθά-νονται πλέον μόνοι καί ὀρφα-νοί, ταυτόχρο-να ὅμως νά αἰσθάνονται ὅτι ἀπέκτησαν ἕναν προ-στάτη καί πρεσβευ-τή στόν οὐρανό πού δέν θά τούς ἐγκατέλειπε πο--τέ.

Καί αὐτό συνέβη ὄν-τως, γιατί ὁ ταπει-νός, ὁ πρᾶος, ὁ ἀφοσιωμένος στόν Θεό καί γεμάτος ἀγάπη καί στοργή γιά τόν ἄνθρωπο ἅγιος Ἀρ---σένιος εἶχε ἤδη ἀπό αὐτή τή ζωή τήν χάρη τοῦ Θεοῦ πλουσία, ἦταν ἤδη ἀπό τή γῆ ἅγιος. Διότι ἡ ἁγιότητα δέν ἔχει ὡς προϋπόθεση τίτλους καί πτυχία, χρήματα καί δόξα ἤ φήμη. Ἡ ἁγιότητα εἶναι ἡ καλ-λι-έρ-γεια τῆς ψυχῆς, εἶναι ἡ ἀρετή, ὄχι μέ τήν ἠ-θική ἔννοια τοῦ ὅρου, ἀλλά μέ τήν οὐσιαστική καί πνευ-μα--τική. Ἁγιό-τη-τα εἶναι ἡ ταπείνω-ση, εἶναι ἡ ἀγάπη στόν Θεό καί τόν ἄν-θρω-πο, ἀγά-πη πού δέν ἐκφρά-ζεται μό-νο μέ λόγια, ἀλ-λά ἀπο-δει-κνύ-εται μέ ἔρ-γα καί πράξεις. Ἁγιό-τητα εἶ-ναι ἡ θυσία τοῦ ἑαυ-τοῦ σου γιά τό συμ-φέ-ρον τοῦ ἀδελ-φοῦ σου. Ἁγιό-τη-τα εἶναι νά ἐν--δια-φέρεσαι γιά τούς ἄλ-λους περισ-σότε-ρο ἀπό τόν ἑαυτό σου. Καί ὅλα αὐτά τά διέ-θε-τε ὁ ἅγιος Ἀρσένιος σέ μέγιστο βαθμό, γι᾽ αὐτό καί τιμήθηκε ἀπό τόν Θεό καί τιμᾶ-ται ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τούς πιστούς ὡς ἅγιος.

Κάποιοι ἴσως, βέβαια, ποῦν ὅτι ὅλα αὐτά πού ἀναφέραμε ὡς χαρα-κτη--ρι-στικά τῆς ἁγιότη-τος εἶναι ἀνέ---φικτα στήν ἐποχή μας, ἡ ὁ-ποία εἶναι ἐποχή κατ᾽ ἐξοχήν ἐγωκε-ντρι---κή καί ἀτομοκεντρική, ὑ-περ--βο-λικά ἀνταγωνι-στική καί ἐλάχι-στα ἀλ-τρουϊστική.

Ὅλα αὐτά ὅμως τά στοιχεῖα δέν χαρα-κτη-ρίζουν μό-νο τήν ἐπο-χή μας ἀλλά ὅλες τίς ἐποχές. **Παρ᾽ ὅλα αὐτά οἱ προϋπο-θέ-σεις γιά τήν ἐπί-τευξη τῆς ἁγιότητος παρα-μέ-νουν οἱ ἴδιες, καί οἱ μορ-φές τῶν συγχρό-νων μας ἁγίων ἐπιβεβαιώ-νουν τήν ἀλήθεια ὅτι ἡ ἁγιότητα εἶναι ἐφι-κτή πάντοτε καί κάτω ἀπό ὁποιεσ-δήποτε συνθῆ-κες**. **Γιατί ἡ ἁγιότητα ξε-κινᾶ ἀπό τήν ἀγάπη στόν Θεό. Καί ἡ ἀγάπη στόν Θεό, ἀγάπη εἰλι-κρι-νής καί γνή-σια, καί ὄχι μία ἀγά-πη πού πε-ριορίζεται σέ μεγα-λό-στο--μες διακ-ηρύ-ξεις, ὁδη-γεῖ τόν ἄν-θρω---πο σέ μία ζωή σύμ-φωνα μέ τό θέλημα καί τίς ἐντολές τοῦ Θε-οῦ, ἀνε-ξάρτητα ἀπό τίς καταστάσεις πού ἐπι-κρα-τοῦν γύρω του, σέ μία ζωή σύμφω-νη μέ αὐτή πού ἔζησε ὁ ἅγιος Ἀρ-σένιος**.

Αὐτή τή ζωή, ἄς προ-σπαθήσουμε νά μιμη-θοῦμε καί ἐμεῖς, ὅσοι τι-μοῦ---με τόν ἅγιο Ἀρ-σέ-νιο, γιά νά ἔχου-με πε-ρισσότερη τή χάρη καί μεγαλύτερη τήν εὐ-λο-γία του στή ζωή μας καί γιά νά ἔχουμε τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.